

6. diena, 26. jūnijs, otrdiena. Nobraukti 327 km

Berežņiki – Zolotanka.

No rīta Berežņiki vēl iespaidīgāki. Pilsētas parks, plaši laukumi, goda plāksne, milzīga kultūras pils ar kolonām, izskatās arī pārtikusi pilsēta, jo rūpnīcas, šķiet, pārsvarā darbojas, tāad ir daudz darbavietu.

Soļikamska, iespaidīga, senatnīga, atkal redzam 5 baznīcu vai klosteru restaurāciju, īpaši grezni (tāpat kā citviet šai apvidū) zelta kupoli, kuri žilbst saulē pa lielu gabalu. Iespaidīga arī kālija sāls ieguves rūpnīca, moderna, milzīga. Grāmatnīcas pārdevējas tēvs izsūtītais latvietis no Liepājas. Šī ir soda izciešanas vieta no seniem laikiem. Bet ļaudis ielās mīlīgi, inteligenti. No Soļikamskas dodamies uz ziemeļiem, ceļš ideāls. Čerdiņa – darbīga, veca pilsēta brīnumskaistas upes Višeras krastos, tālāk uz Krasnovišersku un tad 100 km ekstrēms ceļa posms uz zeltraču ciemu Zolotanku un mežinieku ciemu Vaju. Vaja un Zolotanka ir pēdējās sādžas kalnos šai apvidū ziemeļu Urālos. Tie ir tālākie mūsu ceļojuma ziemeļu punkti, tālāk ir taiga, kalni. Tā ir smago meža mašīnu trase. Ceļā tiekamies ar kādām 30 smagajām mašīnām ar piekabēm. Ceļš izdangāts, zemes ceļš ar milzu bedrēm visdažādākā veida un lieluma, 2 meža mašīnas guļ grāvī. Vēlāk vietējā avīzē lasām, ka šis ceļš ir viņu dzīvības ceļš, jo dod darbavietas un algas daudziem mežiniekiem un šoferiem.

Interesanta vieta – sena pamesta zelta ieguves iekārta, kur upīte visa tā pārskalota, ka nevar nemaz sazīmēt īstos krastus. Sādžas ļoti bēdīgā skatā. Vietējā veikalā iespējams nopirkt barankas, pārējās preces sasaiņotas pa maisiņiem konkrētiem klientiem pēc konkrēta pasūtījuma. Vajā ir bērnudārzs, Mutihā ir skola. Nav gan saprotams, cik bērniem. Cilvēki – drūmi. Dažas ļoti skaistas dabas ainavas - zilās tāles, klintis, straujas kalnu upes, bet pārsvarā krūmi, krūmi, krūmi, taiga, taiga, taiga. Pārnakšņojam izcilā teltī uz mašīnas jumta upes Ulsas krastā taigā, odi, knišļi - minimāli.

7. diena, 27. jūnijs, trešdiena.

Zolotanka – Gubaha. Nobraukti 333 km.

Atpakaļceļš 100 km no Zolotankas līdz Krasnovišerskai, jo tas ir vienīgais ceļš. Otrreiz esam arī Soļikamskā un Berežņikos, jo tie ir vienīgie ceļi. Aleksandrovskā vecas nesaprotamas padomju laika rūpnīcas veseliem kvartāliem. Īpaša vieta ir Šahta, kur redzam tiešām pamestu šahtu un spoku ciematu ap to – senāk labas daudzstāvu ēkas, bet visas pamestas, bez jumtiem, izsistiem logiem. Pilsēta Kizeļa tāda, ka bailes kāpt ārā no mašīnas, pirmkārt, visas (vismaz 5) rūpnīcas ap to izskatās izbeigušās, 50. gados celtās dzīvojamās ēkas pagalam noplukušas, un tas ir vēl maigi sacīts. Piedevām, pie tā jau gan esam pieraduši, dadži un nātres pilsētas zālajos līdz padusēm. Toties dažus kilometrus tālāk nākamā pilsēta Gubaha pārsteidzoši kontrastē, pabraucam garām divām modernām/modernizētām rūpnīcām, kurām ir pat dekoratīvi apstādījumi un jauni stikloti ražošanas korpusi. Sameklējam viesnīcu slēpotāju bāzē kalnu virsotnē, bez mums tajā vēl tikai viens jauns cilvēks, ir apsardze, brīnišķīga kalnu ainava visapkārt, reizē daba un civilizācija. Ir labi.